

ABIGAILA: NEKĻŪT PAR APSTĀKĻU UPURI

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Sam. 25; Jes. 38:23, 53:12; Dan. 9:15-19; Mat. 15:10; Rom. 8:34.

ATMIŅAS PANTS:

„Sapratīga cilvēka sirdi gudrība dus mierīgi, bet neprašu starpā tā cenšas izpaust sevi jo strauji.” (Sal. pam. 14:33)

Vai kādreiz esat jutušies kā apstākļu upuri? Vai kādreiz esat vēlējušies kļūt par kādu citu? Vai būt kādam citam? Tagad parunāsim par šīs nedēļas varoni – Abigailu.

Viņa bija inteligenta un skaista sieviete, bet diemžēl apprecējās ar savtīgu, tuvredzīgu un ļaunu cilvēku Nābalu, Kāleba pēcteci, kurš ne mazākajā mērā nelīdzinājās savam varenajam sencim. Nābals bija turīgs, bet viņa vārds vai palama, kas nozīmē „mulķis” vai „mulķīgs”, precīzi atspoguļoja viņa raksturu.

Abigailas un Nābala dzīves laikā par laulībām vienojās iepriekš, līdz ar to Abigailai, visticamāk, nebija teikšanas šī jautājuma izlemšanā. Apstākļi nebija viņai labvēlīgi, bet, ņemot vērā salīdzinoši nelielo ieskatu Abigailas dzīvē, viņas dzīvesstāsts iedrošina nekļūt par apstākļu upuriem.

Abigaila necentās aizbēgt no realitātes. Viņa ļoti reāli apzinājās savu situāciju (1. Sam. 25:25), bet neļāva, lai apstākļi viņu iznīcinātu. Viņa nolēma izmantot to, kas viņai bija dots.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 30. oktobrī.

KĀDS, KURŠ KLAUSĪTOS

Lielākajai daļai cilvēku runāšana nesagādā problēmas. Patiesībā, lielākoties mēs par daudz runājam. Būtu daudz labāk, ja mēs iemācītos kļūt par labiem klausītājiem. Ir īpaši kursi, kuros apmāca, kā kļūt par labākiem klausītājiem. Galu galā mums apkārt noris daudz dažādu lietu. Tādēļ ir ļoti svarīgi klausīties.

Izlasiet Jes. 38:23, Mat. 15:10 un Jēk. 1:19. Ko šīs rakstu vietas mūs māca darīt? Kāpēc? _____

Dāvids un viņa vīri bēguļoja no Saula. Dzīvojot tuksnesī, viņi sastapa turīgā zemju īpašnieka Nābala ganus un ganāmpulkus. Dāvids un viņa vīri tā vietā, lai ganiem un ganāmpulkiem uzbruktu, viņus aizsargāja. Pienāca aitu cirpšanas laiks un gaisā virmoja svētku noskaņa. Šis bija laiks, lai pateiktos un dāvātu dāvanas. Dāvids, to apzinoties, nosūtīja desmit vīrus lūgt krājumu papildinājumu.

Izlasiet 1. Sam. 25:1-11. Kādēļ Nābala atbilde Dāvidu tā aizskāra? Ko Dāvids dzirdēja? _____

Nābals patiešām atspēkoja savu vārdu. Viņš Dāvida vīrus nodēvēja par izgēģiem vergiem un, neko tiem nepiešķirot, aizsūtīja viņus projām. Nābals ļoti skaidri izrādīja, ka Dāvidu uzskata par nulli. Viņaprāt, Dāvids bija tik nenozīmīgs, ka nebija pat vērts pajautāt, no kurienes viņš nāk un ko viņš dara. Lai gan Dāvids attiecībā uz slepkavnieciski noskaņoto Saulu izrādīja apbrīnojamu savaldību, viņš, dzirdot sevi nosauktu par nenozīmīgu un nevērtīgu, jutās aizskarts un sāpināts. Arī mēs tā justos. To vēl vairāk pastiprināja fakts, ka viņš izrādīja laipnību, bet atalgojumā saņēma aizskarošus vārdus un pazemojumu.

Nābals neapzinājās, ar ko viņam bija darīšana. Tomēr šķiet, ka dažus faktus viņš tomēr zināja. Viņš zināja, kas bija Dāvida tēvs un ka Dāvids bēguļoja no Saula, bet Nābals bija tik savtīgs un aprobežots, ka nespēja vai negribēja ieklausīties savu kalpu sacītājā. Nābala kalpi dzīvoja līdzās Dāvidam un viņa vīriem un zināja, ka viņi bija spēks, ar kuru jārēķinās. Kalpi saprata, ka viņu kungs ir „nekam nederīgs vīrs un ar viņu nekā nevar sarunāties” (1. Sam. 25:17). Tādēļ viņi vērsās pie kāda, kurš bija gatavs uzklaut – pie Abigailas.

Kad pēdējoreiz jums vai kādam citam sanāca nepatīkšanas tā dēļ, ka jūs pietiekami uzmanīgi neklausījāties? Ko no šādām kļūdām var mācīties? _____

DARBI RUNĀ SKAĻĀK PAR VĀRDIEM

Izlasiet 1. Sam. 25. Kāda ir šī stāsta būtība? Ko no tā var mācīties? Kādi jautājumi paliek neatbildēti? _____

Abigaila, uzklausot kalpu stāstīto, nekavējoties sāka sagatavošanās darbus. Abigaila ne tikai klausījās, bet arī darbojās. 1. Sam. 25:18 uzskaitīts viņas sagatavoto lietu saraksts: „Tad Abigaila steidzās un ņēma divi simti maizes un divus ādas traukus ar vīnu, un piecas kautas, jau ēšanai sagatavotas avis, un piecus mērus grauzdētu miltu, un simts roziņu raušu, un divi simti vīģu raušu, un to visu uzkrāva uz ēzeļiem.” Minētie pārtikas līdzekļi bija dāsns ziedojums, droši vien vairāk, kā Dāvida vīri bija gaidījuši.

Nākamā stāsta daļa ietver daudz kustību un darbību. Stāstītājs pārslēdzas no vienas stāsta ainas uz otru, tādējādi kāpinot sasprindzinājumu. Elpu aizturējuši, gaidām kontakta brīdi. Brīža karstumā, neieklausoties Dievā vai veselajā saprātā, Dāvids un viņa vīri dodas atriebt aizvainojumu. Dāvida pieaicināto vīru skaits atspoguļo viņa dusmu apmērus. Dāvids pieaicina līdzdarboties divas trešdaļas savas armijas.

Rikojoties dusmās, ir ļoti grūti pareizi atbildēt; parasti mēs pārspilējam. Abigaila ne tikai nosūtīja dāvanas un gaidīja tālākos notikumus, bet pati devās sastapties ar Dāvidu. Neskatoties uz faktu, ka viņa ir precējusies ar valdonīgu un neapdomīgu vīrieti, viņa neļāva viņam apspiest viņas garu. Viņa neļāvās kļūt par upuri un viņai joprojām piemita savas vērtības apziņa, tādēļ, lai aizsargātu savu ģimeni un saimi, viņa riskēja ar savu dzīvību. Izredzes līdzinājās gadījumam ar jauno Dāvidu un Goliātu: sieviete ar pārtiku apkrautu ēzeļu un dažu kalpu pavadībā devās satikties ar 400 bruņotiem un saniknotiem vīriešiem.

Bet arī muļķis Nābals nestāvēja dikā. Kamēr viņa drosmīgā sieva devās sastapties ar saniknotajiem kareivjiem, viņš sarīkoja mājas svinības un piedzērās.

Ko sekojošās rakstu vietas māca par mūsu rīcības nozīmi? Mat. 7:21, 25:31-46; Jēk. 2:14-17. _____

Runāt var daudz, bet rīcība apstiprina vai noliedz teikto. Abigailas, Dāvida un Nābala rīcība skaidri pauž viņu domas, prioritātes un motivējošo garu.

Ja par jums būtu jāspriež pēc jūsu rīcības, kādi būtu secinājumi? Kāpēc? Ko šī atbilde par jums liecina? _____

LAIKS SARUNĀM

Abigaila ar Dāvidu sastapās kādā kalnu ieskautā iepakā. Viņa Dāvida priekšā noietās ceļos, izturoties tā, it kā viņš jau būtu ķēniņš.

Rūpīgi pārlasiet 1. Sam. 25:23-31 aprakstīto Abigailas monologu. Salīdziniet to ar Nābala atbildi (10., 11. p.). Ko tas par šiem abiem cilvēkiem liecina? _____

Abigaila Dāvidu uzrunāja: „Mans kungs.” Tas, iespējams, kalpoja arī kā atgādinājums Dāvidam, ka viņam būtu jāuzvedas kā Dieva iesvētītam ķēniņam, nevis saniknotu barbaru bandas vadonim. Abigaila spēja Dāvidā izraisīt cēluma jūtas, jo viņa nebija zaudējusi savas vērtības apziņu. Tas viņai palīdzēja Dāvidā saskatīt to labāko un iedrošināt uz dievbijīgu uzvedību un rīcību.

Kas ir pirmais, ko Abigaila Dāvidam pasaka? Ko viņas vārdi jums atgādina? Ko viņa mēģina darīt? 2. Moz. 32:32; Est. 7:2-4; Jes. 53:12; Dan. 9:15-19; Rom. 8:34.

Starpniecībai ir kāda noteicoša iezīme: starpniekam jāspēj iejusties vai jājūt līdzī tam cilvēkam, kuru viņš pārstāv, neatkarīgi no tā, vai starpnieks no šīs darbības pats iegūs, vai nē. Šim cilvēkam jāatsakās no savtīgām interesēm un jālūdz to, kas būtu vislabākais kādam citam. Abigaila varēja Nābala dzīvības apdraudēšanu uzskatīt par veiksmīgu veidu, kā no viņa atbrīvoties un iegūt sev brīvību; bet viņa izvēlējās just viņam līdzī un lūgt par viņu, kaut gan viņš to nebija pelnījis. Iespējams, ka labākais starpniecības veids ir lūgšana. Mēs aizlūdzam par cilvēkiem, kuri par sevi nevar vai nevēlas aizlūgt. Mums savas vēlmes, vajadzības un ilgas jānoliek malā un jārunā ar Dievu šo cilvēku labā. Dievam mūsu lūgšanas ir kā iemesls, lai ieietu dziļāk Sātana teritorijā. Aizlūdzot par citiem, sākam aptvert neizmērāmo Dieva līdzjutību pret mums. Mēs varam iemācīties, kā svētīt cilvēkus, kuri mūs nolād, un lūgt par cilvēkiem, kuri slikti pret mums izturas (Lūkas 6: 28).

Vai esat piedzīvojuši, ka kāds kļūst par starpnieku jūsu labā, kad paši to nespējat? Kā šī situācija palīdzēja labāk izprast, ko nozīmē Jēzus starpniecība mūsu labā?

KO ABIGAILA NEDARĪJA

Cilvēki no varmākām parasti baidās. Viņi ir gatavi piesegt varmākas darbus un ir gatavi arī melot un izlikties, lai viņu nomierinātu.

Izlasiet 1. Sam. 25:25,26. Ko fakts, ka Abigaila par sava vīra vainām bija tik atklāta, par viņu liecina? Kā tas viņas starpnieka lomu vīra labā padara vēl apbrīnojamāku? Ja kāds šobrīd uzņemtos starpnieka lomu jūsu labā (un tā patiesībā arī ir), ko viņš par jums teiktu? _____

Lai gan Abigaila savas saimes glābšanai bija gatava riskēt ar savu dzīvību, viņai piemita arī pašcieņa. Viņa Nābala labā nemeloja. Viņa zina, ka Nābalam ir problēma, un viņa nebaidās to publiski pateikt.

Cilvēki, esot vardarbīgās attiecībās, bieži sāk just atbildību par varmākas darbību, jūtas vainīgi. Abigaila to nedara. Viņa zina savu vērtību. Šī pašvērtības izjūta balstīta misijas apziņā. Viņa sevi neliela par sastapšanos ar Dāvidu un pārtikas nogādāšanu viņam, bet sevi uzskata par Dieva instrumentu, lai izmainītu Dāvida nolūkus. Tā kā Abigaila apzinās savu patieso būtību, viņa spēj Dāvidu iedrošināt sasniegt jaunas virsotnes. Viņa Dāvidam atgādina, ka viņam jāizcīna uzvaras Dievam, nevis jātērē laiks un enerģija, atriebjoties par kādu personīgu aizvainojumu. Abigailas secinājums par Dāvidu: „Nekādu ļaunumu nevar pie tevis atrast jau no laika gala” kalpo gan kā paziņojums, gan brīdinājums, ka Dāvids (vēl) nav sevi diskvalificējis uzņemties lielo amatu, kam viņš ticis iesvētīts – kļūt par ķēniņu.

Abigaila Dāvidam atgādināja arī, ka, sasaistot savu dzīvi ar Dievu, viņam vairs nav jāsatraucas par sava goda neaizskaramību un nosargāšanu. To viņa labā paveiks Dievs.

Atcerieties, ka Abigailas pasaulē sievietēm nebija iespējams šķirties vai pat dzīvot ar vīru šķirti. No pasaulīgā viedokļa raugoties, viņa savam vīram „piedereja” līdz nāvei. Bet Abigaila savu dzīvi neuztvēra kā nevērtīgu vai kā nemainīgu ieslodzījumu. Viņa ticēja, ka Dievs Savā laikā parūpēsies arī par viņas vīru.

Abigailas runa parādīja, ka, atdodot sevi Dievam, iespējams jebkuru dzīves situāciju atrisināt ar gudrību un saprātu. Gudrība nav sausa teorija, bet praktisks dzīves veids un attieksme pret apkārtējiem.

Ko nozīmē sevi pilnībā atdot Dievam? Kā jūs atbildētu, ja kāds sacītu: „Es vēlos pilnībā sevi atdot Dievam, bet nezinu, kā to izdarīt?” _____

IEKŠĀ UN ĀRĀ

Atšķirībā no lielākās daļas cilvēku Dāvids spēja uzklaustīt konstruktīvu kritiku, un viņš Abigailas vārdus uztvēra kā Dieva ziņu. Pēkšņi viņš spēja perspektīvā skatīt savu plānoto darbību sekas, un viņš jutās pateicīgs, ka Dievs bija iejaucies, lai novērstu asinsizliešanu. Abigaila, ierodoties mājās, redzēja, ka viņas vīrs kārtējo reizi nebija spējīgs sarunāties, tādēļ viņa ar gudru ziņu, lai informētu par notikušo, nogaidīja līdz nākamajam rītam.

Nābals bija satriekts. Visticamāk, viņam bija insults un desmit dienas vēlāk viņš nomira. Dāvids Abigailu neaizmirsā un nosūtīja pie viņas savus vīrus, lai tie viņa vārdā izteiktu laulību piedāvājumu.

Pārdomājiet Abigailas pēdējos izteiktos vārdus šīs nedēļas lasījuma ietvaros (1. Sam. 25:41). Ko tas liecina par Abigailu? Nosauciet arī citus šāda principa piemērus Bībelē.

Abigaila bija ietekmīga sieviete. Viņai bija piecas kalpones; bet viņa bija gatava kalpot. Daudz vēlāk Jēzus sacīja: „Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu.” (Mat. 20:28)

Arī pēc precībām ar Dāvidu Abigailas dzīve nelīdzinājās pasakai. Kā tolaik bija pieņemts, Dāvidam bija daudz sievu, un ģimenes dzīve ļoti atpalika no Dieva iecerētā ģimenes modeļa. Abigaila bija Dāvida otrā sieva, un viņai kopā ar Dāvidu bija pastāvīgi jābēgūlo no Saula. Arī viņa, kopā ar citu vīru ģimenēm, reiz nokļuva gūstā, bet pēc tam tika izglābta. Tā arī ir pēdējā reize, kad Abigaila tiek Bībeles stāstījumā pieminēta. Droši vien daudzi sagaidīja, ka šī skaistā un gudrā sieviete būtu redzama līdzās Dāvidam arī turpmākajā viņa stāsta attīstībā, bet ir tikai klusums. Viss, kas zināms par viņas turpmāko dzīvi, ir, ka viņai piedzima dēls Daniēls (1. Laiku 3:1) vai Kileābs (2. Sam. 3:3), kurš pēc dzimšanas kārtības bija otrais rindā uz troni. Bet gan Abigaila, gan viņas dēls vairs netiek pieminēti. Daži pētnieki uzskata, ka viņa un viņas dēls mira vardarbīgā nāvē. Ņemot vērā izvarošanas, slepkavības, sacelšanās un dumpjus, kuros vēlāk iesaistījās Dāvida vecākie dēli, iespējams, ka pāragra nāve nebija sliktākais, kas varēja notikt.

Mūsu – Jēzus sekotāju – dzīves ne vienmēr līdzinās pasakām. Dievs zina visu no sākuma līdz beigām, tādēļ mums nav jāizprot katrs dzīves pavērsiens. Tā vietā mums jāuzticas Dieva labestībai.

Parasti pakļaušanās citiem, pat kad tā ir atbilstoša, nav viegla, jo, lai to paveiktu, nepieciešams izrādīt pazemību un atkarību. Kā jums sokas šajā jomā? Kā varam iemācīties pakļauties, kad tas ir nepieciešams? Ko varam mācīties no Kristus izrādītā apbrīnojamā pakļaušanās piemēra?

TURPMĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Šie [Abigailas] vārdi varēja nākt tikai no tāda cilvēka lūpām, kam ir daļa pie gudrības, kas nāk no augšienes. Abigailas dievbijība, līdzīgi ziedu smaržai, nepzinīgi dvesmoja no viņas sejas, no vārdiem un rīcības. Viņas dvēselē mājvietu bija atradis Dieva Dēla Gars. Viņas uzruna, žēlastības apgarota, laipna un mierīga, izplatīja Debesu iespaidu. Dāvidā atmodās labākās jūtas, un viņš nodrebēja, domādams par sekām, kādas sekotu viņa pārsteidzīgajam lēmumam. ‘Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem.’ (Mat 5:9) Kaut būtu daudz vairāk tādu cilvēku kā šī Israēla sieviete, kas nomierinātu satrauktās jūtas, neļautu piepildīties straujiem, impulsīviem lēmumiem un ar saviem mierīgajiem, patiesā gudrībā teiktiem vārdiem novērstu draudošo postu!

Dieva svētīta kristieša dzīve pastāvīgi ap sevi izplata gaismu, prieku un mieru. Tādā dzīvē redzama skaidrība, smalkjūtība, sirsnība un lietderība. To pārvalda nesavtīga mīlestība, kas rada svētojošu iespaidu. Tā ir piepildīta ar Kristu un atstāj gaišas pēdas, lai arī kur tās īpašnieks neietu. Abigaila bija gudra norājēja un padoma devēja. Viņas iespaidā un viņas padoma spēkā aprīma Dāvida dusmas viņš tika pārliecināts, ka ir spēris negudru soli un nespēj vairs valdīt pār sevi.

Dāvids pazemīgi pieņēma rājienu saskaņā ar paša teiktajiem vārdiem: ‘Lai taisnais mani sit, tā būs mīlestība, un lai viņš mani pārmāca, tā būs eļļa uz galvas, tam lai mana galva neliedzas.’ (Ps. 141:5) Viņš pateicās un to svētīja, jo viņa bija pareizi pamācījusi. Ir daudz tādu cilvēku, kuri, saņemot rājienu, domā, ka viņu tālākā izturēšanās ir slavējama jau tādēļ vien, ka norāti tie nav kļuvuši nepacietīgi, bet cik maz ir to, kas rājienu pieņem ar pateicīgu sirdi un svētī tos, kas viņus mēģina atturēt no sliktas rīcības!’ (Elena Vaita, „Sentēvi un pravieši”, 566., 567. lpp. latv. izd.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Vardarbība ģimenē ir liela problēma. Mums kā draudzei jāuzņemas atbildība palīdzēt. Tādēļ katru gadu Septītās dienas adventistu kalendārā augusta ceturtais sabats ir nodēvēts par „Vardarbības novēršanas dienu”, kad katram ir īpaša iespēja izglītot līdzcilvēkus un radoši veidot citos apziņu par šo problēmu. Kā varam palīdzēt tiem, kas cieš no vardarbības ģimenē?

2. „Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem” (Mat. 5:9). Paturot prātā šīs nedēļas lasījumu, kādas būtu miera nesēja galvenās jeb raksturīgākās īpašības? Kā varam kļūt par miera nesējiem, nepārkāpjot savus principus?